

תת"ע 8879/02/16 - מדינת ישראל נגד עמוס אלקנה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8879-02-16 מדינת ישראל נ' עמוס אלקנה
בפני כבוד השופטת ענת יהב-שופטת

בעניין: מדינת ישראל

נגד
עמוס אלקנה

הכרעת דין

לפי מצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי, אני מודיעה כי זיכיתי את הנאשם מן העבירה המיוחסת לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

מבוא

כנגד הנאשם הוגש דוח מסוג ברירת משפט בגין נהיגה ברכבו ביום 19.8.15 בשעה 11:25 ברחוב פרישמן - דיזנגוף בתל אביב, בכביש המחולק לנתיבים המסומנים ע"י חיצים כאשר עבר/יצא מן הצומת שלא בכיוון החץ המסומן בנתיב ממנו נכנס לצומת, זאת בניגוד לסעיף 36 (3) לתקנות התעבורה. הנאשם ביקש להישפט, וביום 23.5.16 בדיון ההקראה טען כי אכן היה עם רכבו בכביש ברחוב פרישמן בצומת עם רחוב דיזנגוף, כאשר מלכתחילה אכן עמד בנתיב אשר החץ המסומן עליו מורה כי הפניה היא שמאלה, אבל עוד קודם שעבר בצומת, ביקש רשותו של נהג הרכב אשר עמד לימינו וזה התיר ונתן לו לעבור ולהיכנס לפניו, לנתיב שהחץ בו מתיר המשך נסיעה לכיוון ישר. התיק נקבע להוכחות.

פרשת התביעה

להוכחת העבירה העידה הגב' נוגה סולמי, רושמת הדוח.

בחקירתה הראשית: הוגש הדוח (ת1).

בחקירתה הנגדית

העידה כי ישבה בנוסעת בניידת המשטרתית אשר עמדה במקום והמתנה לנסיעה כשמיקמה עצמה ביחס לרכב הנאשם כ- "**4-3 רכבים**" לפניו, כשרכבו של הנאשם בנתיב משמאלה, ראשון בנתיב שלו (עמ' 5 ש' 18 - 17). לשאלת הנאשם ענתה שאינה יודעת אם ביקש רשותו של נהג הרכב אשר היה מימינו, אולם ברור כי לא ביקש את רשותו כל הנהגים בטרם המכוניות (עמ' 5 ש' 23 - 22).

לטענת הנאשם, שעבר לנתיב הימני עוד קודם שנכנס לצומת, ענתה כי מכיוון שעמד ראשון בטרם המכוניות שלו, עמד בקו העצירה ולשאלת בית המשפט ענתה שכאשר ביצע את המעבר מנתיב שמאל לימין ובהכרח נכנס לתוך הצומת (עמ' 5 ש' 26-27). עוד ענתה בחקירתה הנגדית שהנאשם היה כ- 20 - 30 ס"מ לפני קו העצירה.

פרשת ההגנה

הנאשם העיד כעד יחיד מטעמו, העיד שעמד בנתיב הפונה שמאלה לפני קו העצירה כ- 2 מטר, נמלך בדעתו והחליט לנסוע ישר ברחוב מכיוון שהיה עימו ברכב תינוק שבכה. (עמ' 6 ש' 28 - 27).

ביקש מנהג הרכב מימינו לעבור לפניו וזה סימן לו עם היד "בבקשה", רק אז עבר לנתיב המסומן בחץ ישר והמשיך בנסיעה לפי החוק (ש' 30 - 29). כופר בטענת העדה כי הפריע לתנועת המכוניות, כמו כן טען כי מהמקום שבו הייתה, בנוסעת בניידת ו"כ-4" כלי מאחוריו בנתיב הימני, לא יכולה הייתה לראות באיזה מרחק היה מקו העצירה והאם פנה ימינה בתוך הנתיב המתיר פנייה שמאלה (ש' 31).

בחקירתו הנגדית

מסכים שעמד בנתיב השמאלי אשר עליו מסומן חץ שמאלה, מסביר כי בזמן שעמד ברמזור החליט להמשיך ולנהוג לכיוון ישר ולצורך כך עבר לנתיב הימני כשמסכים עם המאשימה שבזמן הזה כלי הרכב אשר היו בנתיב הימני נמנעו מלנהוג (עמ' 7 ש' 5 - 17). להוכחת טענתו כי המעבר מנתיב לנתיב היה כדיון, ביקש והגיש בהסכמת המאשימה תמונת צילום המקום אותו צילם ומתוכו עולה כי מימין לרכבו במקום בו עמד קיים קו מקוטע על גבי הכביש (נ/1).

הנאשם עמד על דעתו שלא נכנס לצומת בניגוד לחץ המסומן, אלא עבר לנתיב הימני קודם הכניסה לצומת (עמ' 7 ש' 27 - 25). לתוך שהפנתה התובעת בדבר העובדה שנסע בנתיב השמאלי על מנת לעקוף את טור המכוניות הארוך מימינו על מנת לעקוף אותו שלא כדיון ענה: "**זו תיאוריה יפה. זה לא משהו שאני עושה אף פעם. לא נכנסתי לצומת. הנהג סימן לי שאני יכול לעבור. זה לקח שנייה וחצי**". (עמ' 8 ש' 4 - 6).

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

תקנה 36 (3) מתקנות התעבורה קובעת כי:

"בכביש המחולק לנתיבים שבהם סומנו חצים המובילים לצומת, לא יכנס נהג לצומת, לא יעבור בו ולא יצא ממנו אלא בכיוון חץ שסומן בנתיב שממנו נכנס לצומת".

הצדדים מסכימים ביניהם כי הנאשם היה בנתיב השמאלי בכביש עליו סומן חץ המפנה את הנהגים שמאלה. כמו כן, מסכימים כי בשלב כלשהו פנה ונכנס לתוך הנתיב הימני, שם מסומן חץ נסיעה ישר והמשיך לנהוג ישר.

המחלוקת היא האם אותה נמלכות וכניסה לנתיב הימני הייתה קודם הכניסה לצומת, כפי שטוען הנאשם הרי שאז המשיך ונסע על פי מצוות החץ המסומן על פני הכביש, או שמא נעשתה תפנית זו כבר בתוכי הצומת שאז נמצא עובר או יוצא מן הצומת כשהוא עושה זאת בניגוד לחץ שמאלה אשר סומן בנתיב ממנו עבר.

לאחר ששמעתי את הראיות החלטתי לזכות את הנאשם מן הטעמים שלהלן:

1. גרסת הנאשם בדבר השלב בו עבר לנתיב הימני עולה כבר בדוח ובהזדמנות הראשונה וכך נרשם בת1: **"אותי, סימנתי, מותר לי לשנות את דעתי"** ולאחר רישום הדוח המשיך ואמר **"זה עדיין לפני הכניסה לצומת נתנו לי להכנס"**. מכאן שכבר בשלב מוקדם מאוד וכבר במעמד רישום הדוח, עמד הנאשם על דעתו כי שינוי הנתיב נעשה עוד קודם שנכנס לצומת, ומכאן שנהג ישר על פי החץ שסומן בנתיב הימני- בכיוון ישר.

2. עדת התביעה סולמי, העידה כי ישבה בניידת בנתיב מאחורי רכב הנאשם כ- 3 - 4 כלי רכב כפי שעלה בעדותה, ומכאן שנותר בלבי ספק האם יכולה הייתה לראות באיזה מרחק עמד רכבו של הנאשם מקו העצירה והאם נסיעתו ומעברו לנתיב הימני נעשו לפני הכניסה לצומת או לאחריה. והעובדה שהעריכה שרכבו היה ב 30 - 20 ס"מ לפני הצומת היא הערכה מתמיהה ולא ניתן להבין כיצד מהמקום בו הייתה ניתן לראות ולהעריך מרחק זה. (לעניין מוגבלות הראייה ראה תת"ע 10-3134 מ"י נ' יצחק פרץ).

בעניין זה יש להוסיף, כי אין בת1 כל התייחסות לנקודה זו, בדבר המרחק של הרכב מקו העצירה, או לגבי סיום מעברו לנתיב הימני, האם נסתיים לפני או אחרי קו העצירה. בכל הכבוד, נראה לי כי לאחר חודשים מזמן ביצוע העבירה, ולאחר מילוי דוחות רבים מאז, לא ניתן לקבל דברי השוטר בנקודה זו. ומכיוון שנקודה זו הינה לב ליבו של המשפט ושל הוכחת נקודת המחלוקת, הרי שמכאן עולה ספק של ממש העומד לזכותו של הנאשם.

3. העדר מזכר של השוטר הנהג - השוטר הנוסף אשר היה בניידת בידד עם עדת התביעה, לא ערך כל מזכר או רשם דוח כלשהו בדבר האירוע, אי ציין נסיבות או כל הקרה כלשהי וזאת אף על פי שהיה השוטר "הקרוב" יותר למיקומו של הנאשם, בעיקר כאשר טוען הנאשם שהניידת עצרה אותו תוך כדי כריזה מרחק קצר ממקום האירוע.

לשאלות בית המשפט בעניין זה ענתה עדת התביעה כי אינה יודעת אם השוטר ראה את שראתה אם לאו **"אמרתי לו שישע אחריו. כשיהייתי את הרכב אמרתי לו לעצור"**. ובהמשך אמרה **"אם הוא לא ראה את העבירה אז הוא לא כותב מזכר, אבל אני לא יודעת אם הוא ראה או לא"**. (עמ' 6 ש' 4 - 9).

רבות נכתב במקרים כגון אלו על חובתם של שוטרים שהינם בגדר עדים פוטנציאליים באירוע, לרשום ולתעד את אשר ראו, ואם לא יש לציין זאת. אין זאת אלא שאף העדה בעדותה לא תטריח עצמה לשאול את שותפה לנהיגה ולשאול ולציין זאת במזכר. העובדה כי יש חסר שכזה - במצב בו הראיות אינן מבוססות ויש בהן ספקות ובעצם המשפט כל כולו מוכח על בסיס עדות אחת אל מול אחרת, ברור כי נקודה זו עומדת לזכותו ולטובתו של הנאשם.

לעניין זה ראה עפ"ת (ת"א) 40804-06-11 **עמנואל זיתוני נ' מ"י**, שם כתב כבוד השופט בן יוסף, כשהוא מפנה לפסיקה קודמת ומדגיש: **"אמרתי ואומר יותר מפעם אחת, רא למשל בע"פ 728/84, שמעון טלמון נ' מ"י... עוד קודם לכן- ע"פ 437/82, סלומון אבו נ' מ"י... שצד שאינו מביא עד שהיגיון הדברים מלמד שעדותו שהובאה הייתה מסייעת לו, שעדותו מזיקה לו."**

יש מחל' חקירתי חמור בכך, שכאשר שני שוטרים מבצעים פעולה, ירשמו דו"ח על מה שראו, אף אם לא ראו, יציינו בדו"ח שלא ראו. אי רישום דו"חות ע"י כל השוטרים אשר הנוטלים חלק, בוודאי שמדובר בשניים בלבד, יש בו באופן מובנה, מוטבע, פגיעה ביכולת הנאשם להתגונן." בוודאי שבמקרה זה ובנסיבות אלו הדברים יפים.

4. מן התצלום- נ/1, אשר הוגש לבית המשפט, נראה ברור כי בין הנתיבים הימני והשמאלי על גבי הכביש, מסומן קו מקוטע ויש בכך לבסס את טיעונו של הנאשם אשר יכול היה להימלך בדעתו ולשנות דעתו ורצונו מלנהוג לכיוון שמאל.

5. התרשמתי מכנות דבריו של הנאשם, הנאשם העיד באופן ברור ורצוף, לא התבלבל ולא שינה את טענותיו למן גרסתו אשר ניתנה בדוח ת1 לשוטר ועד לסיום משפטו ויפה במהלך חקירתו הנגדית. כאן נוסף, כי טענת המאשימה בדבר קיפוח זכויות נהגים אחרים, אין לה על מה להתבסס והיא בגדר חלופה שיכולה להיות טובה ויפה כמו כל חלופה אחרת או נימוק של הנאשם כפי שנתן.

העובדה שהמאשימה לא עימתה את הנאשם עם הרשעות בדבר קיפוח זכות נהגים כאשר טען שאינו עושה זאת ואין זו דרך נהיגה - יש בה כדי לחזק את גרסתו. לאור כל זאת מצאתי בסופו של הבאת הראיות לקבוע כי המאשימה לא הרימה את נטל השכנוע מעל לספק סביר ועל כן אני מזכה את הנאשם מן העבירה אשר יוחסה לו מחמת הספק.

עמוד 2

ניתנה היום, י"א אב תשע"ו, 15 אוגוסט 2016, במעמד הצדדים.

זכות ערעור בתוך 45 ימים מהיום לבית המשפט המחוזי בתל אביב